

har derfor været taget under Overveielse i Udvalget, om man ikke skulde forlade denne Bet med Mafseviddebestemmelser og til Fredning af Yngelen notes med Forbud mod Salg eller anden Afbenyttelse af Fiskeyngel (jfr. Lov af 29de December 1857 § 37), hvorved Fiskerne vilde bevæges til af sig selv at søge at undgaa Fangst af Yngelen, der til ingen Nytte vilde belænne deres Garn og Redstaber. Udvalget er imidlertid kommet til det Resultat, at man ikke bør forbyde al Afbenyttelse af Fiskeyngel, men alene Kjøb og Salg af saadan; det er nemlig aldeles umuligt ved Fiskeriet at undgaa at faa nogen Yngel imellem de andre Fisk i Garnene, selv om Mafserne ere store nok til, at Yngelen kan passere igjennem dem, og da det ofte ikke nytter at ville udkaste den igjen, fordi den alt er mishandlet eller død, synes det urimeligt at forbyde, at den anvendes af Bedkommende paa bedste Maade, navnlig til Fortæring, idet flere Slags Fiskeyngel, naar den er vel tilberedt, afgiver en meget god Føde, som endog Mange ynde meget. Naar Forbudet saaledes indskrænkes til at angaa kun Kjøb og Salg (Forslagets § 67), maa det nødvendig suppleres med Mafseviddebestemmelser.

Naar man derhos ved Fastsættelsen af samme indskrænker sig til som almindelig Regel at fastsætte en saa lille Mafsestørrelse som Minimum, at ingen fornustig Fisker vil bruge sine Mafser mindre, og derfor heller Ingen bør have Tilladelse til at gjøre saadant, da Skjønnes der ikke at kunne gjøres nogen begrundet Indvending imod Reglen, medens den dog utvivlsomt i mange Tilfælde vil kunne have sin Betydning ligeover for et hensynsløst og nærigt Fiskeri. Dette Resultat opnaaes netop, naar man sætter de for Limfjorden givne Bestemmelser som Minimums-Norm for hele Landet, idet Mafserne i Limfjorden tillades bundne saa smaa, som det paa nogen Maade kan tilstedes. Herefter er da Paragrafen affattet.

Naar vi have valgt saaledes at henvise til Limfjordsbestemmelserne i Kapitel 3, i Stedet for at optage de forskjellige Bestemmelser fuldstændig paa dette Sted, da er det sket, fordi de paagjældende Bestemmelser, der historisk høre hjemme i Limfjordslovgivningen, ere saa nøje knyttede til denne, at vi syntes, det vilde være mindre rigtigt at udrive dem fra denne Plads. For at afkræfte enhver Indvending imod denne Fremgangsmaade, hentet fra Lybeligheds-hensyn, have vi derhos udtrykkelig nævnet, hvilke Fiskeredstaber de paagjældende Bestemmelser angaa. Som det vil ses, er det kun Bundgarn, Ruser og Baad, der indbefattes under disse Bestemmelser, derimod ikke Nedgarn eller de Garn, hvori Fiskten fanges ved at hildes. For disse Garns Bedkommende er der nemlig ikke i Almindelighed nogen egentlig Fare for, at de skulle bruges med for smaa Mafser; thi da Fiskten fanges i dem derved, at den ved at forsøge paa at trænge sig igjennem Mafserne bliver hengende i dem, vilde smaa Mafser bevirke, at ingen stor Fisk kunde fanges*). Af de Fiskeredstaber, for hvilke Limfjordslovgivningen har Mafsebestemmelse, er kun ubeladt Flyndervaaddet, fordi dette Baad paa enkelte Steder, saafom ved Stagen, bindes, og af Hensyn til Styrken maa bindes, med mindre Mafser end tilladt er i Limfjorden, og der ikke er stor Fare for, at der skal ske Misbrug herved udenfor Limfjorden. I hvert Fald, hvor der maatte vise sig Trang til nærmere Bestemmelser i Fjorde eller andre Steder, enten med Hensyn til dette Baad eller andre Redstaber, navnlig ogsaa om der skulde være Trang til at foreskrive større Minima for Mafsevidden i noget Fiskevand, da kan saadant ske ved de i §§ 17 og 48 omhandlede Vedtægter. Thi Bestemmelsen i § 8 gaar kun ud paa, at mindre end her fastsat maa Mafserne ikke være, men den giver ikke nogen absolut Tilladelse til, at de maa være saa smaa. Vedtægterne kunne saaledes vel paabyde, at de skulle være større, men ikke tillade, at de maa være mindre.

At de til Prøvelsen af Mafsevidden autoriserede Skjælder skulle findes hos Politimynderhederne overalt i Landet, hvor Havfiskeri finder Sted, trænger formentlig ikke til Begrundelse. At Kommunerne skulle afholde Udgifterne til dem, stemmer med hvad der er foreskrevet i den gjældende Limfjordslovgivning. Det er for Tiden vanskeligt at faae Exemplarer af de autoriserede Skjælder, da de ikke findes i Handelen, og vi skulle derfor henstille, at Indenrigsministeriet vil drage Omsorg for, at de fremtidig kunne erholdes til Kjøbs paa Lusterkammeret.

Hvad der gjælder om Mafseviddebestemmelserne, gjælder selvfølgelig ogsaa om Regler for Afstanden mellem Braadde, Flæner og Lunger i Halejern og mellem Dd og Stang paa Halekroge, til Forhindring af Fangst af alt for smaa Hal, hvad der desværre kun gaar alt for meget i Svang.

*) Formanden maatte dog udtale sig for Usikkerheden af Mafseviddebestemmelser for Sildegarn med vorende Bidde fra Bornholm og til op i Sund og Væster og henviste til det af Fiskeritendant Wibegren og ham i 1870 forfattede Lovforslag § 2, se Udvalgets Protokol Side 5 Nr. 27. Naar de smaamafsede Mafser bruges i Sund og Væster, vil megen umoden Sild blive fisset, og paa begge de nævnte Steder have vore Fiskere udtalt en Misforståelse dermed, som ogsaa deltes af Sveinse.